

Reményik Sándor

Tanács

Te ne kérdezz, csak menj az utadon
S meg ne állj körülnézni,
A kétely gyilkos sebet üt belénk
S a lelkünk, a lelkünk bevérzi.

Te ne kérdezz, csak menj az utadon,
Az agyad bármi kábult,
A gyöngeséged, tétovázó vágyad
Egy hanggal el ne áruld.

Magadba higgy és menj az utadon,
Mint kit nem döbbent titkok árnya,
Gyáva, ki minden mondata után
Megtorpan kérdőjellé válva.

Mint Lót, eredj a kőkemény parancssal,
Mögötted lobogjanak a csodák,
Mint akinek csak ökle, foga van,
Úgy menj a pusztuló világon át!

Az égbe ne tekints, de forró karral
Öleld az anyaföldet,
Vissza ne fordulj, jaj, ki visszanéz,
Nem mozdul az meg többet!